

Санъ-Доминго се мъчаше по него време да си създаде независима република безъ да се отказва отъ покровителството на метрополията; трицвѣтното знаме още продължаваше да се развѣва тамъ. За Бонопарта и това не стигаше: той прати тамъ войска „за да унищожи правителството на чернокожитѣ“. Но не това правителство бѣ унищожено, а френската войска, както отъ противостоянието на чернокожитѣ, тъй и отъ убийствения климатъ. Англия е глѣдала безъ съмнение съ недовѣрие, а може би и не безъ скрита радостъ, на тая експедиция, чийто печаленъ свършакъ тя е прѣдусѣщала.

Въ Амиенския миръ нищо не се поменаваше относително търговски интереси. Бонопартъ скоро обяви намѣрението си да запрети вноsettъ на английскитѣ стоки не само въ пристанищата на Франция, но даже и въ пристанищата на всичкитѣ народи върху които се простираше владичеството ѝ. Това бѣ началото на знаменитата континентална блокада, която принадлежи къмъ историята на наполеоновската империя. Но друга по-непосрѣдствена и по-лична причина докара прѣкъсването на договора по-малко отъ година слѣдъ сключването му (въ май 1803 година). Първия консулъ раздразненъ отъ нападанията на нѣкои издаваеми въ Англия газети, поиска отъ Лондонския кабинетъ строгото наказание на авторитѣ. Той прѣдстояваше тъй сжщо да се испждятъ отъ английската територия членовѣ на Бурбонската фамилия и нѣкой и други емигранти. Отъ своя страна английското министерство се оплакваше отъ въоружаванieto на Франция и отъ дѣятелното ѝ вмѣшательство въ Холандия, Швейцария и Италия. Почнаха се взаимни укорявания и една докaчителна война съ перото прѣдшествува въоръжената война, която се продължавà до края на самата империя.

Отъ двѣтѣ страни бѣха задържани корабитѣ на